

Arrest

nr. 198 145 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat C. NIMAL
Wijnheuvelenstraat 41
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 12 januari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. GAMMAR, die *loco* advocaat C. NIMAL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 16 januari 2003 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Vaste Beroepscommissie spreekt zich 30 juli 2004 uit over deze asielaanvraag en weigert de verzoeker de vluchtelingenstatus. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 147.104 van 28 juli 2005.

De verzoeker dient op 8 juli 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9.3 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Die aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 8 december 2010.

Op 7 januari 2009 wordt ten aanzien van de verzoeker een proces-verbaal wegens wapendracht opgesteld. Hij wordt op diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 20 januari 2009 wordt de verzoeker terug vrijgesteld.

Hij dient op 18 februari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 1 april 2011 onontvankelijk verklaard. Tegen die beslissing dient de verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), beroept dat werd verworpen bij arrest nr. 141.835 op 26 maart 2015.

Op 30 augustus 2011 wordt de verzoeker aangehouden wegens slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Hij wordt opgesloten in de gevangenis te Vorst op 31 augustus 2011, doch wordt op 27 september 2011 vrijgelaten zonder meer.

De verzoeker dient op 5 augustus 2011 nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) beslist op 13 november 2013 dat deze aanvraag onontvankelijk is. Op diezelfde datum beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen van 13 december 2013 dient de verzoeker een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in bij de Raad. Bij arrest nr. 197 980 van 15 januari 2018 verwerpt de Raad, bij wege van voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissingen van 13 december 2013.

Op 20 februari 2014 wordt O. R. T. geboren, dochter van de verzoeker en L.L..

Op 19 april 2014 treedt de verzoeker te Evere in het huwelijk met mevrouw L. L..

Op 20 oktober 2017 dient de verzoeker een aanvraag in om (machtiging tot) verblijf op grond van de artikelen 9bis en 10 van de vreemdelingenwet.

Op 8 januari 2018 biedt de verzoeker zich aan bij de bevolkingsdienst van de stad Ninove om een ontvangstbewijs van een ingediende aanvraag 9bis op te halen. Bij de afgifte van zijn Congolees paspoort stelt de ambtenaar onregelmatigheden vast.

Op 8 januari 2018 neemt de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 januari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: N. O.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)1967

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- ☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie.

Bij de afgifte van zijn Congolees paspoort stelde de beambte onregelmatigheden vast aan het paspoort teneinde de geldigheid van het paspoort met nr O(...) aan te passen. (PV nummer DE(...))

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/11/2013 dat hem betekend werd op 15/11/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2003 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Gezien de leeftijd van betrokkene en eerste sporen in België kunnen we concluderen dat betrokkene een aanzienlijke tijd in het land van herkomst heeft vertoefd. Betrokkene kan zich dan beroepen op kennis van de lokale omgeving in het kader van zijn re-integratie.

Betrokkene diende een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd. De beslissing werd betekend aan betrokkene. Er kan geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens gewone diefstal. (PV N° NI.(...)2003 van de politie zone West Waals Brabant.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens zware diefstal. (PV N° AN.11.(...)2004 van de politie zone Antwerpen.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens opzettelijke vernielingen, en opzettelijke slagen en verwondingen. (PV N° BR.(...)2006 van de politie zone Halle.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens opzettelijke slagen en verwondingen. (PV N° BR.(...)2006 van de politie zone Zuid, mededeling 'relatie dader-slachtoffer'.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens wapendracht. (PV N° BR.(...)2009 van de politie zoneSchaarbeek.)

Op 29/04/2008 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10 maanden. (Slagen en verwondingen, correctionele rechtbank Antwerpen, verzet verworpen op 27/09/2011.)

Op 31/08/2011 werd betrokkene opgesloten te Vorst voor slagen en verwondingen en vrijgelaten op 27/09/2011. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, gelet op de herhaling van deze feiten, gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Twee minderjarige kinderen van betrokkene verblijven in België. Betrokkene woont op adres samen met deze kinderen en zijn nieuwe partner. De moeder van een van de twee kinderen is ook op adres, en heeft het andere kind als stiefkind. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de kinderen, partner en ex-partner gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zij kunnen zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan met zijn gezinsleden tevens een band onderhouden dankzij de moderne communicatiemiddelen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene woont samen met zijn gezin op zijn huidig adres. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat zijn gezin, gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn gezin kan zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, en kan zijn gezin zien in een land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is. Indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt dit recht automatisch erkend. Niets belet dus betrokkene om, na zijn vertrek uit België, vanuit de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland een procedure op te starten voor een gezinshereniging vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de voorwaarden om dergelijke procedure op te starten. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene Belgische familie heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Gezien het karakter van deze feiten/ kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie.

Bij de afgifte van zijn Congolees paspoort stelde de beambte onregelmatigheden vast aan het paspoort teneinde de geldigheid van het paspoort met nr O(...) aan te passen. (PV nummer DE(...))

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/11/2013 dat hem betekend werd op 15/11/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2003 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Gezien de leeftijd van betrokkene en eerste sporen in België kunnen we concluderen dat betrokkene een aanzienlijke tijd in het land van herkomst heeft vertoefd. Betrokkene kan zich dan beroepen op kennis van de lokale omgeving in het kader van zijn re-integratie.

Betrokkene diende een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd. De beslissing werd betekend aan betrokkene. Er kan geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens gewone diefstal. (PV N° NI.(...)2003 van de politie zone West Waals Brabant.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens zware diefstal. (PV N° AN.11.(...)2004 van de politie zone Antwerpen.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens opzettelijke vernielingen, en opzettelijke slagen en verwondingen. (PV N° BR.(...)2006 van de politie zone Halle.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens opzettelijke slagen en verwondingen. (PV N° BR.(...)2006 van de politie zone Zuid, mededeling 'relatie dader-slachtoffer'.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens wapendracht. (PV N° BR.(...)2009 van de politie zone Schaarbeek.)

Op 29/04/2008 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10 maanden. (Slagen en verwondingen, correctionele rechtbank Antwerpen, verzet verworpen op 27/09/2011.)

Op 31/08/2011 werd betrokkene opgesloten te Vorst voor slagen en verwondingen en vrijgelaten op 27/09/2011. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, gelet op de herhaling van deze feiten, gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Twee minderjarige kinderen van betrokkene verblijven in België. Betrokkene woont op adres samen met deze kinderen en zijn nieuwe partner. De moeder van een van de twee kinderen is ook op adres, en heeft het andere kind als stiefkind. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de kinderen, partner en ex-partner gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zij kunnen zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan met zijn gezinsleden tevens een band onderhouden dankzij de moderne communicatiemiddelen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene woont samen met zijn gezin op zijn huidig adres. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België

kan worden verder gezet en dat zijn gezin, gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn gezin kan zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, en kan zijn gezin zien in een land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is. Indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt dit recht automatisch erkend. Niets belet dus betrokkene om, na zijn vertrek uit België, vanuit de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland een procedure op te starten voor een gezinshereniging vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de voorwaarden om dergelijke procedure op te starten. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene Belgische familie heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Gezien het karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie.

Bij de afgifte van zijn Congolees paspoort stelde de beambte onregelmatigheden vast aan het paspoort teneinde de geldigheid van het paspoort met nr O(...) aan te passen. (PV nummer DE(...))

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/11/2013 dat hem betekend werd op 15/11/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2003 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Gezien de leeftijd van betrokkene en eerste sporen in België kunnen we concluderen dat betrokkene een aanzienlijke tijd in het land van herkomst heeft vertoefd. Betrokkene kan zich dan beroepen op kennis van de lokale omgeving in het kader van zijn re-integratie.

Betrokkene diende een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd. De beslissing werd betekend aan betrokkene. Er kan geen sprake zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens gewone diefstal. (PV N° NI(...)2003 van de politie zone West Waals Brabant.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens zware diefstal. (PV N° AN.11(...)2004 van de politie zone Antwerpen.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens opzettelijke vernielingen, en opzettelijke slagen en verwondingen. (PV N° BR.(...)2006 van de politie zone Halle.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens opzettelijke slagen en verwondingen. (PV N° BR.(...)2006 van de politie zone Zuid, mededeling 'relatie dader-slachtoffer'.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens wapendracht. (PV N° BR.(...)2009 van de politie zone Schaarbeek.)

Op 29/04/2008 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10 maanden. (Slagen en verwondingen, correctionele rechtbank Antwerpen, verzet verworpen op 27/09/2011.)

Op 31/08/2011 werd betrokkene opgesloten te Vorst voor slagen en verwondingen en vrijgelaten op 27/09/2011. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, gelet op de herhaling van deze feiten, gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Twee minderjarige kinderen van betrokkene verblijven in België. Betrokkene woont op adres samen met deze kinderen en zijn nieuwe partner. De moeder van een van de twee kinderen is ook op adres, en heeft het andere kind als stiefkind. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de kinderen, partner en ex-partner gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zij kunnen zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan met zijn gezinsleden tevens een band onderhouden dankzij de moderne communicatiemiddelen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene woont samen met zijn gezin op zijn huidig adres. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat zijn gezin, gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn gezin kan zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, en kan zijn gezin zien in een land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is. Indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt dit recht automatisch erkend. Niets belet dus betrokkene om, na zijn vertrek uit België, vanuit de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland een procedure op te starten voor een gezinshereniging vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de voorwaarden om dergelijke procedure op te starten. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene Belgische familie heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

(...)"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat zij drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor

vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 8 januari 2018 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

2. Betreffende de rechtsmacht van de Raad

De Raad merkt ambtshalve op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van 8 januari 2018, die in de bijlage 13septies is verrat.

Artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De vordering wordt bijgevolg als onontvankelijk afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 8 januari 2018.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

3.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van

het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

3.2.2. De beoordeling omtrent deze voorwaarde

In een tweede middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 3, 9, 10 en 23 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

De verzoeker verschaft dienaangaande de volgende toelichtingen:

“Troisième branche

La décision litigieuse procède à un examen particulièrement sommaire de l'application qu'il y a lieu de faire des art 7/al 1, 3°, 74/14§3,3° de la loi du 15/12/80 et de l'article 8 de la CEDH.

En ce qui concerne l'ordre public et l'article 8 §2 de la CEDH :

La partie adverse invoque différents procès-verbaux en 2003-2004 et 2006 et 2009.

Vu le caractère particulièrement ancien desdits procès-verbaux et l'absence de poursuites, de tels procès-verbaux ne peuvent être considérés comme une atteinte actuelle à l'ordre public et que dès lors justifierait une ingérence nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales.

Par ailleurs, si le requérant a fait l'objet d'une peine de 10 mois de prison prononcée le 29 avril 2008 par le tribunal d'Anvers, jugement confirmé, sur opposition, le 27 septembre 2011, il faut souligner que le requérant a été emprisonné du 31 août au 27 septembre 2011 de ce chef (il s'agit d'une seule condamnation et donc de faits antérieurs en toute hypothèse à avril 2008).

En 2011, lorsque le requérant a été emprisonné, la partie adverse n'a pas jugé utile de notifier un ordre de quitter le territoire motivé par l'ordre public ou par une autre cause.

Cette condamnation, relative à des faits antérieurs à la condamnation de 2008 ne peut suffire à justifier l'atteinte ou la menace actuelles à l'ordre public qui justifieraient la mesure d'éloignement immédiat avec maintien en vue d'éloignement.

En ce qui concerne l'article 8 § 1 de la CEDH/

La motivation de la décision litigieuse, qui ne tient pas compte des divers éléments nouveaux invoqués dans la demande de séjour formulée sur la base de l'article 9 bis en octobre 2017 est tout à fait incomplète et insuffisante pour justifier légalement la décision prise.

Cette décision ne tient pas compte de ce que le requérant a, en Belgique, deux enfants en séjour légal.

Le premier, I. M., né le 21/08/2007 a été abandonné par sa mère depuis que l'enfant a 1 an et demi ; cependant, cet enfant se trouve en séjour régulier en Belgique. Il vit avec le requérant, dans la nouvelle cellule familiale que ce dernier a créé avec la mère de son 2e enfant qui est devenue son épouse (elle était déjà sa compagne lors de la précédente demande).

A aucun moment la décision litigieuse n'examine ce qui pourrait advenir du sort de cet enfant, qui n'est pas le fils de l'épouse du requérant et dont la mère est introuvable.

En ce qui concerne le deuxième enfant que le requérant a retenu de son mariage avec Madame L., à aucun moment la décision litigieuse ne tient compte du fait que cet enfant, R., née le 21/02/2014, est autiste, elle a suivi divers traitements spécialisés au centre de révalidation fonctionnelle neurologique infantile à l'Hôpital Erasme en 2017 (pièce 6) et fréquente actuellement l'enseignement spécialisé de type 2 (pièce 5). Elle se rend à l'école tous les matins avec un bus de ramassage scolaire qui la prend à 7h30 pour la ramener à 16h30 chez elle.

L'épouse du requérant travaille comme aide-soignante à Bruxelles alors qu'elle habite Ninove ; elle quitte son domicile tous les jours à 5h30 du matin pour y revenir vers les 17h et travaille en outre un week-end sur deux. Qui pourra assumer la garde de R. en l'absence du requérant ?

L'autisme est une maladie mentale sévère qui nécessite un accompagnement proche de tous les instants

La partie adverse, à aucun moment, n'examine quel sera le sort de cet enfant, dont le séjour en Belgique est régulier, si le requérant devait être éloigné du territoire.

Les considérations sur « les moyens modernes de communication » qui permettraient de garder le contact sont évidemment absolument inappropriés dans un tel cas d'espèce.

La vie familiale du requérant avec son épouse et ses deux enfants n'est en aucun moment mise en doute.

Il n'apparaît pas de la décision litigieuse ce qu'elle ait fait la balance et respecté une juste proportion entre les intérêts de l'Etat belge et l'intérêt du requérant et de sa famille.

Quatrième branche

Violation de l'article 8 §1er et des articles 3,9,10 et 23 de la CIDE du 20 novembre 1989 :

La convention internationale des droits de l'enfant impose à toutes autorités, institutions et, tribunaux et autorités administratives, de considérer l'intérêt supérieur de l'enfant comme primordial (article 3).

L'article 9 impose de veiller à ce que les enfants ne soient pas séparés de leurs parents contre leur gré.

L'article 10 de la CIDE impose aux états de considérer toute demande faite « par un enfant ou ses parents en vue d'entrer dans un Etat ou de le quitter aux fins de réunification familiale, dans un esprit positif, avec humanité et diligence ».

L'article précise que les Etats veillent en outre à ce que la présentation d'une telle demande n'entraîne de conséquences fâcheuses pour les auteurs de la demande et les membres de leur famille.

Enfin, l'article 23 s'attarde plus spécialement sur le problème des enfants « mentalement ou physiquement handicapés » à mener une vie pleine et décente dans des conditions qui garantissent leur dignité, favorise leur autonomie et facilite leur participation active à la vie de la collectivité.

A aucun moment la décision litigieuse ne prend en considération les éléments spécifiques du dossier du requérant, éléments soumis à son appréciation dans le cadre de la dernière demande sur la base de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980."

In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder dienaangaande als volgt:

"Nu de vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel, de toepassing van de artikelen 7, alinea 1 en 74/14 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen, kan een eventueel gegronde kritiek van verzoeker gericht tegen de motieven m.b.t. de openbare orde niet leiden tot een

schorsing van de bestreden beslissing. De beslissing zal steeds naar recht geschraagd zijn op grond van artikel 7, alinea 1, 1° en 74/14 §3, 1° en 4° van de vreemdelingenwet.

In ieder geval werd het bestaan van een gevaar voor de openbare orde afdoende gemotiveerd bij het nemen van de bestreden beslissing. Zo werd er gewezen op de volgende feiten:

- Vastgestelde onregelmatigheden aan het paspoort om de geldigheid van het paspoort aan te passen (PV nr. DE.21.000122/2018): Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zouden deze feiten dateren van 2008, nu er een proces-verbaal werd opgesteld in 2018;
- Processen-verbaal die werden opgesteld in de periode 2003-2009 wegens diefstal, opzettelijke vernielingen en opzettelijke slagen en verwondingen en wapendracht + veroordeling van 10 maanden: Het bestuur heeft zich geenszins beperkt tot een verwijzing naar de processen-verbaal en veroordeling, maar gemotiveerd dat gezien het gewelddadig karakter van de gepleegde feiten, gele op de herhaling van die feiten en gezien de maatschappelijke impact en ernst, afgeleid kan worden dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er werd gemotiveerd dat er een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Het loutere feit dat de feiten enkele jaren geleden zouden zijn gepleegd, verhindert de verwerende partij geenszins om, gelet op het herhaald karakter en de ernst ervan, een schending van de openbare orde te weerhouden.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk gemotiveerd werd omtrent de kinderen van verzoeker:

“(…) Twee minderjarige kinderen van betrokkene verblijven in België. Betrokkene woont op adres samen met deze kinderen en zijn nieuwe partner. De moeder van een van de twee kinderen is ook op adres, en heeft het andere kind als stiefkind. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de kinderen, partner en ex-partner gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zij kunnen zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan met zijn gezinsleden tevens een band onderhouden dankzij de moderne communicatiemiddelen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene woont samen met zijn gezin op zijn huidig adres. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat zijn gezin, gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn gezin kan zich begeven naar Congo, Democratische Republiek.

Betrokkene kan een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, en kan zijn gezin zien in een land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is. Indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt dit recht automatisch erkend. Niets belet dus betrokkene om, na zijn vertrek uit België, vanuit de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland een procedure op te starten voor een gezinshereniging vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de voorwaarden om dergelijke procedure op te starten. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene Belgische familie heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.(…)”

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat er geen hinderpalen werden aangevoerd voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders dan in België. Bovendien gaat hij volledig voorbij aan de afweging die gemaakt werd in de bestreden beslissing tussen enerzijds het privébelang en anderzijds het belang van de openbare orde.

Uit de beslissing van 12 januari 2018 blijkt dat er ingegaan werd op de door verzoeker opgeworpen elementen van: gezondheid van zijn kinderen, medische opvolging, feit dat zijn echtgenote voltijds werkt, enz... Er werd gemotiveerd dat dergelijke elementen verzoeker niet verhinderen om een aanvraag in te dienen vanuit zijn herkomstland. Er werd op gewezen dat de zoon M. I. I. in illegaal

verblijf is en er niets is dat hem verhindert om met zijn vader terug te keren naar zijn herkomstland, te meer nu verzoeker verklaart dat die zoon verlaten werd door zijn moeder.

M.b.t. zijn echtgenote en dochter werd gemotiveerd dat niet werd aangetoond dat zijn echtgenote geen regeling kan treffen met haar werk zodat zij zich kan toeleggen op de kinderen en haar dochter naar de dokter kan brengen wanneer dit noodzakelijk is. Er werd op gewezen dat niet werd aangetoond dat het niet mogelijk zou zijn o de hulp in te schakelen van andere personen in hun omgeving voor bepaalde hulp tijdens de afwezigheid van verzoeker.

Er werd gemotiveerd dat het schoollopen van kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Tenslotte werd melding gemaakt van het feit dat verzoeker de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door een vervalst paspoort voor te leggen en hij gekend is voor verschillende feiten van openbare orde.

Een schending van de bepalingen van het kinderrechtenverdrag, wordt evenmin aannemelijk gemaakt.”

De verzoeker licht toe dat hij (nieuwe) elementen kenbaar heeft gemaakt in de in oktober 2017 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat uit de bestreden akte niet blijkt dat hiermee rekening werd gehouden. Vervolgens zet hij zijn familiale situatie in België uiteen: hij is gehuwd met mevrouw L. die wettig verblijf heeft en woont samen met haar, met zijn tienjarige zoon uit een eerdere relatie die door de moeder werd achtergelaten op de leeftijd van anderhalf jaar en met hun gezamenlijke dochter, die net geen vier jaar oud is en lijdt aan autisme. De verzoeker benadrukt dat autisme een ernstige aandoening betreft, dat zijn dochter specialistisch opgevolgd wordt door het centrum voor ontwikkelingsstoornissen van het Erasmus-ziekenhuis en dat zij gespecialiseerd onderwijs type 2 volgt. De verzoeker betoogt dat de gemachtigde op geen enkel moment heeft onderzocht wat precies de gevolgen zullen zijn voor zijn dochter, die wettig verblijf heeft, indien hij wordt verwijderd naar zijn land van herkomst. Hij meent dat de bemerking dat de gezinsleden contact kunnen houden met de moderne communicatiemiddelen, gelet op de specifieke situatie van zijn dochter, geheel ongepast is. Volgens de verzoeker blijkt niet dat er een afdoende belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM is gemaakt tussen de belangen van de Belgische staat en zijn familiale belangen. Bovendien stelt hij ook dat er onvoldoende rekening is gehouden met het hoger belang van het kind, waarbij hij verwijst naar de artikelen 3, 9, 10 en 23 van het Kinderrechtenverdrag.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aangezien artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet, kan de verweerder niet ernstig voorhouden dat de bestreden verwijderingsmaatregel hoe dan ook naar recht geschraagd is op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 74/14, §3, 1° en 4° van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt overigens uitdrukkelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven *“(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. Ook in de nota met opmerkingen wordt hieromtrent geen betwisting gevoerd. Bovendien bevatten de stukken van het administratief dossier op het eerste gezicht voldoende aanwijzingen van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven van de verzoeker in België met zijn echtgenote en zijn twee minderjarige kinderen.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van dit in België ontwikkelde gezinsleven.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM:

“Twee minderjarige kinderen van betrokkene verblijven in België. Betrokkene woont op adres samen met deze kinderen en zijn nieuwe partner. De moeder van een van de twee kinderen is ook op adres, en heeft het andere kind als stiefkind. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de kinderen, partner en ex-partner gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zij kunnen zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan met zijn gezinsleden tevens een band onderhouden dankzij de moderne communicatiemiddelen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene woont samen met zijn gezin op zijn huidig adres. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat zijn gezin, gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn gezin kan zich begeven naar Congo, Democratische Republiek. Betrokkene kan een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, en kan zijn gezin zien in een land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is. Indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt dit recht automatisch erkend. Niets belet dus betrokkene om, na zijn vertrek uit België, vanuit de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland een procedure op te starten voor een gezinshereniging vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de voorwaarden om dergelijke procedure op te starten. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo, Democratische Republiek geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene Belgische familie heeft kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de

openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hieruit blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.”

De verweerder heeft zodoende wel degelijk een (vorm van) belangenafweging doorgevoerd bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel. De cruciale vraag is thans echter of de verweerder bij zijn afweging ter dege rekening heeft gehouden met alle concrete aspecten van verzoekers gezinsleven in België, waaronder meer specifiek het hoger belang van zijn minderjarig(e) kind(eren).

Het belang van het kind dient immers de eerste overweging in deze belangenafweging te vormen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Meer bepaald moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Uit de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van het bestaan van de minderjarige kinderen van de verzoeker, alsook van het feit dat de verzoeker met zijn kinderen samenwoont en dat zijn jongste dochter verblijfsrecht heeft in België. Echter wordt er in de belangenafweging geen duidelijke afweging gemaakt met betrekking tot het hoger belang van deze kinderen. Er wordt enkel gesteld dat verzoekers gezin hem kan vergezellen naar Congo, D.R., dat zij tevens een band kunnen onderhouden dankzij de moderne communicatiemiddelen en dat niets de verzoeker belet om van in zijn land van herkomst een procedure gezinshereniging op te starten vanaf het moment dat hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden ter zake. De gemachtigde motiveert tevens, in eerder algemene termen dat de verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat het om hoogst laakbare feiten gaat zodat het superieure belang van de staat primeert op dat van de verzoeker en zijn familiale belangen.

Noch uit deze bewoordingen, noch uit de overige stukken van het administratief dossier, blijkt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van de kinderen en dat hij hun hoger belang heeft afgewogen tegen het belang van de Belgische staat bij de verwijdering van de verzoeker naar zijn land van herkomst.

De Raad wijst er met name op dat de verzoeker op 20 oktober 2017 bij de diensten van de stad Ninove een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend waarin hij zich beroept op de artikelen 10 en 9bis van de vreemdelingenwet. In deze aanvraag zet de verzoeker concreet uiteen wat precies zijn familiale situatie is. Hierbij benadrukt hij onder meer dat zijn jongste dochter, die net geen vier jaar oud is, lijdt aan autisme en dat zij in dit kader vier maal per week een logopedische en psychomotorisch opvolging moet volgen en type 2 onderwijs geniet. De verzoeker zet tevens uiteen dat zijn echtgenote fulltime werkt zodat hij de dagdagelijkse zorg voor het kind op zich neemt, evenals de zorg voor zijn tienjarige zoon. Hij stelt dat zijn aanwezigheid noodzakelijk is in verband met de psycho-medische opvolging van zijn dochter. Tenslotte geeft hij nadrukkelijk aan dat het hoger belang van het kind, in het licht van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 8 van het EVRM, in rekening moet worden genomen. De diensten van de stad Ninove verzekerden de verzoeker op 20 december 2017 dat zij zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zullen doorsturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de verzoeker binnen korte tijdspanne zal worden uitgenodigd om zijn bewijs van in ontvangstname af te halen. Hoewel het op zicht van de stukken van het administratief dossier niet duidelijk is of de aanvraag vervolgens daadwerkelijk werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt alleszins dat de gemachtigde er kennis van had dat de verzoeker

administratiefrechtelijk was aangehouden op 8 januari 2018 toen hij zich bij de bevolkingsdienst kwam aanbieden voor het afhalen van een ontvangstbewijs van zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (zie document "62177569.TXT"). Het bewijs van betaling van retributie werd bij dit document gevoegd. Het blijkt dan ook dat de gemachtigde, bij het nemen van de thans bestreden beslissingen, op de hoogte was van het feit dat de verzoeker de voormelde verblijfsaanvraag had ingediend. Indien de diensten van de stad Ninove de aanvraag zelve nog niet hadden overgemaakt op dit moment, dan kwam het de gemachtigde, als zorgvuldig handelende overheid, toe om de inhoud van de aanvraag op te vragen teneinde een rigoureuze afweging te maken omtrent het hoger belang van verzoekers kind(eren). De gemachtigde had dan ook op de hoogte kunnen en moeten zijn van de specifieke gezinssituatie van de verzoeker en meer in het bijzonder van het feit dat verzoekers jongste dochter, net geen vier jaar oud, lijdt aan autisme en dat zij hieromtrent zeer frequent wordt opgevolgd door een gespecialiseerd centrum waarbij de verzoeker optreedt als primaire zorgdrager.

Door geen rekening te houden met de specifieke psycho-medische toestand van verzoekers dochter van jonge leeftijd, en door niet na te gaan welke de impact is van de verwijdering van de verzoeker als primaire zorgdrager van dit kind op haar welzijn (cf. artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag) en op haar psycho-motorische ontwikkeling (cf. artikel 23 van het Kinderrechtenverdrag), is de gemachtigde dan ook te kort geschoten in het doorvoeren van de voormelde grondige belangenafweging die vereist is in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Het gegeven dat de gemachtigde zich op het standpunt stelt dat de verzoeker inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, dat het gaat om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen, doet geen afbreuk aan de verplichting die artikel 8 van het EVRM oplegt om ook het hoger belang van verzoekers kind van jonge leeftijd in rekening te nemen en concreet af te wegen tegen het belang van de staat bij het vrijwaren van de openbare orde. Het komt niet aan de Raad, als annulatierechter, toe om in de onderhavige procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, zelf de specifieke situatie van verzoekers kinderen en hun hoger belang af te wegen tegen het algemeen belang van de staat bij het bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De Raad kan enkel een door de gemachtigde doorgevoerde belangenafweging marginaal toetsen indien bij deze afweging alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken. In het voorliggend geval werd echter ten onrechte het hoger belang van verzoekers kind(eren) en meer in het bijzonder de specifieke situatie van verzoekers autistische dochter van jonge leeftijd, niet in rekening genomen. De Raad kan dan ook niet oordelen of de belangafweging (kennelijk) (on)redelijk is zonder zich in de plaats te stellen van de bevoegde overheid.

De a posteriori motieven in de nota met opmerkingen en in de beslissing van 12 januari 2018 tot onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doen niet ter zake. Immers bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat "*bij het nemen van een beslissing tot verwijdering*" rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind. De zorgvuldige belangenafweging dient dus reeds te geschieden in de besluitvormingsprocedure inzake de verwijderingsmaatregel zelve, en niet in enige beslissing achteraf noch in antwoord op een rechtsmiddel dat tegen de verwijderingsmaatregel wordt ingesteld. Een a posteriori belangenafweging in het kader van een jurisdictionele procedure ontnemt de verzoeker overigens de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Uit het voorgaande blijkt dat de verweerder bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht dan ook een schending van deze bepaling aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Het tweede middel is in de aangegeven mate, meer in het bijzonder wat betreft de schending van het artikel 8 van het EVRM, op het eerste gezicht gegrond en dus ernstig. De argumentatie in de nota met opmerkingen laat niet toe anders te besluiten. De Raad stelt overigens vast dat in deze nota geen concreet verweer naar voor wordt gebracht inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

3.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Een verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Gelet op de bovenstaande bespreking van het eerste middel, waaruit blijkt dat de verzoeker een ernstig middel heeft aangevoerd gesteund op de grondrechten die in het EVRM worden beschermd, met name artikel 8 van het EVRM, is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Ook aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

C. DE GROOTE